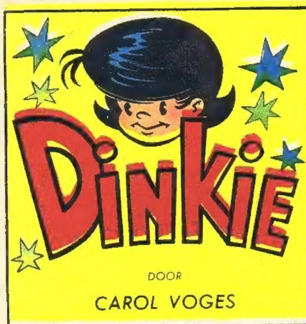
SJORS

van de Rebellenclub

8 MEI 1965
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 19

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

GEWELDIG! DAAR HANGT ALLES WAT WE VOOR HET GEKOSTUMEERDE BAL NODIG HEBBEN!
KIJK DAAR EENS, OPA!
DE KAPITEIN HEEFT ALLES BEST VOOR ELKAAR. HEEL FRAAI!
BAARDEN
NEUZEN

IK HEB ZO'N ZIN OM BOVEN AAN DEK MEE TE HOSSEBOSSEN, DINKIE!

ZO LIJK IK PRECIES EEN AARDIGE OUDE KABOUTER!

MAAR DRAAG IK MIJN BAARD NU ZÓ, DAN BEN IK NET ZO'N GEKKE BEATLE! MIJN GITAAR! JEEE-JEEE-JEEE!

OPA, NU IS HET WEL MOOI GEWEEST MET DIE ONZIN! LUISTEREN JULLIE NU EENS GOED NAAR MIJ. WE HEBBEN GEEN VAKANTIE!

WIJ ZIJN HIER OP DEZE SCHUIT OM HET RODE KOFFERTJE TE PAKKEN TE KRIJGEN, WAAR OF NIET?

EINDELIJK DOET OPA OP AANDRINGEN VAN KAPITEIN SALVO ZIJN BAARD AF. NA EEN GEFLUISTERD OVERLEG BESLUIT HET DAPPERE DRIETAL OM ZICH VERKLEED ONDER DE FEESTENDE PASSAGIERS TE BEGEVEN!

NOU, DINKIE, IK ZAL ME DAAR EENS IETS MOOIS AAN GAAN TREKKEN! STRAKS BEN IK NIET MEER TE HERKENNEN, MEIDJE! REKEN DAAR MAAR OP!
MM!

HEEL GOED, OPA! MAAR OVERDRIJFT U NIET TE VEEL. ANDERS VALT U TOCH WEER ZO OP!

EVEN LATER...
TJA, NIET TE OPZICHTIG! TOCH NOG EVEN VERDER ZOEKEN...

NEE MAAR... HET BAGAGERUIM! ZOU DAAR ONZE GESTOLEN KOFFER ZIJN?
KOFFERS KISTEN
VERBODEN TOEGANG

OLD SHATTERHAND
EN WINNETOU
DOOR DR. KARL MAY

OLD SHATTERHAND STAAT ONGEWAPEND TEGENOVER DE BERUCHTE MISDADIGER...
ARRANZ-65.

EINDELIJK HEB IK JE DAN TOCH IN MIJN MACHT!

JE VERWACHTTE ME PAS MORGEN, HÈ? DIT IS EEN HELE VERRASSING VOOR JE!
VAN EEN SCHURK ALS JIJ KUN JE ALLES VERWACHTEN...

HOU JE MOND! IK ONTMOETTE ONDERWEG MIJN VRIEND GATES, DIE HET OVER EEN TRAPPER HAD. TOEN HIJ EEN BESCHRIJVING GAF VAN DIENS TWEE GEWEREN, WIST IK GENOEG!

VOORUIT, ZEG OP: WAT HEB JE UIT HET GRAF VAN DE APACHEN GEHAALD?
EEN NOTA VAN MIJN KLEERMAKER.

IK ZAL JE LEREN GRAPPIG TE ZIJN!

ALS JE DAT PAPIER WILT ZIEN, KOM DAN HIER!
IK KIJK WEL UIT!

VOORUIT, MANNEN, KOM HIER EN BIND HEM!

DANK ZIJ UW LEUGENS HEBT U ZICH AARDIG IN DE MOEILIJKHEDEN GEWERKT, MENEER SHATTERHAND!

LAAT DAT PAPIER VALLEN!...

EN STEEK JE HANDEN UIT!

BLIKSEMSNEL GRIJPT OLD SHATTERHAND GATES BIJ ZIJN JAS...

DOOR DE SCHOK ZIJN BEIDE MANNEN OP DE GROND GETUIMELD...

HET WORDT TIJD DAT JE EENS KENNIS MAAKT MET MIJN VUIST!

EN WAT JULLIE BETREFT: VERROER JE NIET!

SANTER WORDT OP ZIJN BEURT GEBONDEN.
76

WAT GEBEURT ER?... HOND DIE JE BENT! IK KRIJG JE NOG WELEENS!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

's Winters heeft niemand zin om vroeg op te staan, maar Angela maakt het wel erg bont..

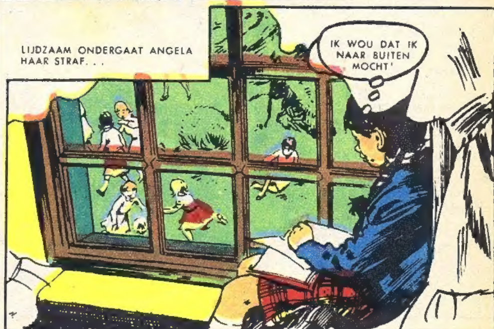

ANGELA WIL PROBEREN TE ACHTERHALEN WAAR JUFFROUW SMITH HEEN GAAT. ZAL HET HAAR LUKKEN?

DE SCHIPBREUKELINGEN

NA DE SCHIPBREUK WAREN WE OP HET EILAND BEZIG MET HET BOUWEN VAN EEN BRUG . . .

NA EEN DAG VAN HARD WERKEN HADDEN WE EEN PRACHT VAN EEN BRUG GEBOUWD, ZODAT HET OVERSTEKEN VAN DE BEEK MET ONS VEE EN DE BAGAGE GEEN ENKELE MOEILIJKHEID ZOU OPLEVEREN.

VOOR VANDAAG IS HET MOOI GEWEEST. WE GAAN TERUG EN MORGEN VERHUIZEN WE.

DE VOLGENDE DAG BEGONNEN WE DIRECT ONZE SPULLEN TE PAKKEN EN DE DIEREN BIJ ELKAAR TE DRIJVEN.
DE EZEL EN DE KOE FUNGEERDEN ALS LASTDIEREN. ZE KREGEN ELK TWEE ZAKKEN TE DRAGEN EN EEN MAND, WAAR WE ONS PLUIMVEE IN GEBORGEN HADDEN.
ZO GING HET IN OPTOCHT NAAR ONS NIEUWE WOONOORD. DE HONDEN ZORGDEN ERVOOR DAT DE DIEREN BIJ ELKAAR BLEVEN.

TOEN WE NA EEN TOCHT VAN ENKELE UREN BIJ DE BOMEN KWAMEN, ZAG IK DAT MIJN VROUW NIET OVERDREVEN HAD. DIT WAS EEN IDEALE PLAATS OM TE WONEN.

WE HIELDEN ONDER DE BOMEN HALT, BEVRIJDDEN DE KIPPEN EN EENDEN EN LIETEN HET VEE GRAZEN.

HET WAS TE LAAT OM NOG MET DE HUT TE BEGINNEN. DAAROM HING IK EEN STUK ZEIL TUSSEN DE WORTELS, ZODAT WE EEN VOORLOPIG ONDERDAK HADDEN.

NADAT IK DE HANGMATTEN HAD OPGEHANGEN, GING IK MET FRITZ NAAR HET STRAND OM HOUT TE ZOEKEN VOOR EEN LADDER.

ALS WE MORGEN MET DE HUT BEGINNEN, DOEN WE ZONDER LADDER NIET VEEL.

BAMBOE! DAT IS NU PRECIES WAT IK ZOEK!

WE NAMEN EEN AANTAL STENGELS MEE EN OOK NOG WAT HOUT, DAT GESCHIKT WAS VOOR EEN BOOG.

WAT GAAT U MET DIE BOOG DOEN?

DAT ZUL JE STRAKS WEL ZIEN!

OP DE TERUGWEG NAMEN WE EEN ANDERE ROUTE EN TOEN WE UIT EEN BOSJE KWAMEN, STONDEN WE PLOTSELING VOOR EEN UITGESTREKT MOERAS, WAARIN ZICH EEN GROTE MENIGTE FLAMINGO'S BEVOND.

DOOR HET GEBLAF VAN FLORA, ONZE HOND, VLOGEN ZE OP, MAAR VOOR IK HET WIST, HAD MIJN ZOON ZIJN GEWEER GERICHT EN ER EEN NEERGESCHOTEN.

DIE GAAN WE TAM MAKEN.

DE FLAMINGO WAS NIET DODELIJK GETROFFEN, MAAR VLIEGEN KON HIJ NIET MEER. MET BEHULP VAN FLORA SLAAGDEN WE ERIN HEM TE VANGEN.

H. ROTGANS

WE BONDEN DE POTEN VAN HET TEGENSTRIBBELENDE DIER AAN ELKAAR. IK NAM HEM ONDER DE ARM EN ZONDER VERDERE AVONTUREN BEREIKTEN WE HET KAMP.

DE DOEDELZAK

Een vreemd instrument, waar je wel even aan wennen moet

Schotse jongens worden al heel jong vertrouwd gemaakt met het nationale instrument van hun land.

De doedelzak is een heel vreemd instrument, waarvan wij hier in ons land het gebruik al heel lang hebben verleerd. Bij het horen van het woord doedelzak denk je natuurlijk meteen aan Schotland, waar de mannen met hun merkwaardige rokken deze instrumenten bespelen. Maar naar het schijnt komt de doedelzak oorspronkelijk uit Azië. Hij moet daar eeuwenlang het instrument geweest zijn van de herders, die in de eenzame bergen met hun kudde rondtrokken. Pas vrij laat is de doedelzak naar Europa gekomen; ook hier werd hij oorspronkelijk alleen door herders bespeeld.

De grote populariteit is door de speelmannen ontstaan, die dit instrument bij de herders ontdekten en er allerlei dorpsfeesten mee gingen opluisteren. Ook de soldaten werden al snel door doedelzakken begeleid. In de zestiende eeuw was de doedelzak helemaal bij ons ingeburgerd; we zien hem dan ook op allerlei oude schilderijen.

De doedelzak is een merkwaardig instrument, omdat het uit één melodiefluit en twee begeleidingsfluiten bestaat. Het meest opvallende is de blaaszak. Deze wordt door een aparte pijp volgeblazen en met de arm, waar de zak onder gehouden wordt, kan men de hoeveelheid lucht regelen, die in de fluiten moet komen. Tegenwoordig wordt de doedelzak alleen nog maar bespeeld in Italië, in de Balkan en in Schotland. De Hongaarse herders staan er bekend om, dat ze er alle tijd aan besteden om op hun doedelzak de prachtigste versieringen aan te brengen. Voor de rondreizende muzikanten, die er nu haast niet meer zijn, is de doedelzak het geknipte instrument, omdat zij een instrument moeten hebben dat tegen weer en wind bestand is en dat makkelijk te repareren valt.

Schotland is het enige land waar de doedelzak nog veel bespeeld wordt. Hij is er zelfs het nationale instrument geworden. Daarom maakt het leger er vanzelfsprekend veel gebruik van en vele legeronderdelen hebben een heel oude doedelzaktraditie.

De doedelzakmuziek van de Schotse Hooglanden is grotendeels ontstaan na de zestiende eeuw. Voor die tijd speelden de rondtrekkende pijpers er zo maar een beetje op los. Pas nadat de Schotten de doedelzak als hun nationale instrument gingen beschouwen, werden de Schotse dansen en krijgsmarsen gecomponeerd, die tegenwoordig nog altijd gespeeld worden. Vroeger had elke familie — de Schotten noemen dit een clan — haar eigen doedelzakspeler. Hij moest elke dag een serenade brengen, de dansmelodieën op de feesten spelen en een speciaal gemaakt stuk laten horen bij bijzondere gebeurtenissen.

Bekende pijperkorpsen zijn de Scots Guards, de Cameron Highlanders en de Black Watch.

Wanneer je het geluk hebt om in de zomer in de Schotse Hooglanden met vakantie te gaan, dan ben je er net in de tijd dat er allerlei festivals gehouden worden. Daarop kun je de beroemdste doedelzakspelers ter wereld horen.

Mile Colaror, een bekende Joegoslavische doedelzakspeler uit de provincie Macedonië, blaast op zijn instrument, dat gemaakt is van geitevel.

Doedelzakspelers van de Canadese luchtmacht op de Grote Markt in Brussel. Deze foto werd genomen tijdens de feestelijkheden ter gelegenheid van de twintigste verjaardag van de bevrijding van de stad in 1964.

Map en Moppie

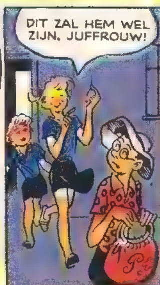

WAARD OM TE WETEN

Röntgenstralen

De röntgenstralen zijn uitgevonden door Wilhelm Konrad Röntgen, professor in de scheikunde aan de universiteit van Würzburg in Duitsland. Hij ontdekte ze in 1895. Aangezien hij geen goede naam voor de nieuw ontdekte stralen kon vinden, duidde hij ze aan met de letter X. Vandaar dat röntgenstralen ook wel X-stralen genoemd worden. Professor Röntgen paste zijn X-stralen voor het eerst toe in het jaar 1896; hij maakte toen een röntgenfoto van een hand.

Kauw

De kauw behoort tot de familie van de kraaien. Zijn Latijnse naam is corvus monedula. Hij onderscheidt zich van de kraai of roek doordat hij kleiner is, een snellere vleugelslag heeft en door de grijze veren achter op de kop en in de nek. Kauwen leven bij voorkeur in kolonies bij elkaar en nestelen vaak in kerktorens of oude gebouwen. De kauw wordt ook wel kerkkauw genoemd. In april legt de kauw drie tot zes eieren; deze zijn blauwachtig van kleur met donkerbruine vlekjes. Het geluid dat een kauw voortbrengt bestaat uit een scherp gekras. Een tamme kauw kun je leren kleine, korte woordjes te zeggen. Evenals eksters (die ook tot de kraaienfamilie behoren) zijn kauwen verzot op glinsterende voorwerpen en slepen die, als ze er de kans toe krijgen, naar hun nest.

Australië

De naam van dit werelddeel is afgeleid van het Latijnse woord *australis*, dat zuidelijk betekent. Australië betekent dus zuidelijk land.

Krachtpatser

Een volwassen mannelijke gorilla, de grootste van alle mensapen, beschikt over een kracht gelijk aan die van tien volwassen mannen. Om een gorillababy in bedwang te houden zijn altijd nog twee of drie volwassen mannen nodig.

Toosje Tontel

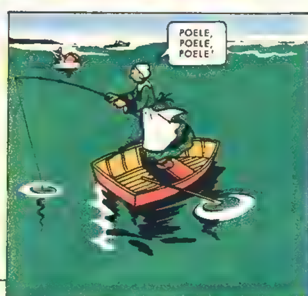

EINDELIJK HEEFT TOOSJE ER EEN GOED VAST GEKREGEN. HET NIESPOEDER STOPT ZE ZOLANG IN HAAR ZAK.

TOOSJE STAAT GEDULDIG TE WACHTEN, MAAR ER HAPT GEEN VIS.

EEN HEEL JONG, ONBEZONNEN VISJE BIJT IN HET KUNSTWORMPJE.

DE ZEE IS NET EEN — HEEL ERG NAT — OERWOUD. DE GROTE VISSEN ETEN DE KLEINTJES OP.

. . . EN WORDEN OP HUN BEURT OPGEGETEN DOOR NOG GROTERE EXEMPLAREN. . .

DE ONDERWATERVISSERS WETEN WEER BEST RAAD MET DIE GROTE SLOKOPPEN. . .

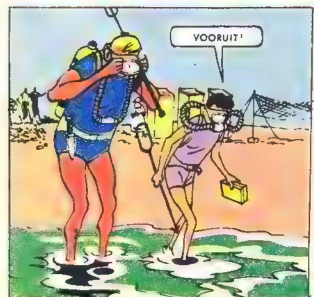
MAAR NOG NOOIT HEEFT IEMAND GEHOORD DAT DE ENE VISSER DE ANDERE VING.

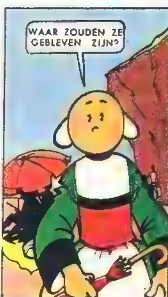

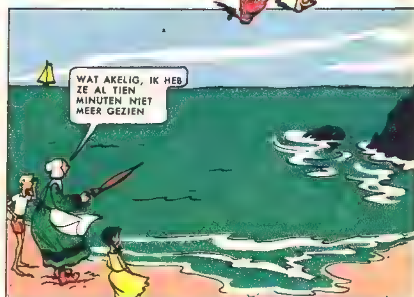

HEERLIJK, SARDIENTJES! ZOUDEN WE DIE HIER NIET KUNNEN VANGEN?
IK DENK HET WEL. DIE MENEER ZEI DAARNET DAT DE ZEE HIER GLAD IS VAN DE OLIE.

KIJK, ONZE BUREN GAAN VISSEN. LATEN WE ACHTER ZE AAN GAAN. ZE WETEN VAST WEL PLEKJES WAAR VEEL VIS ZIT

DIE MEVROUW UIT DE TENT NAAST ONS LOOPT MET DIE TWEE KINDEREN ACHTER ONS. IK VIND HET RARE LUI.

VOORUIT!

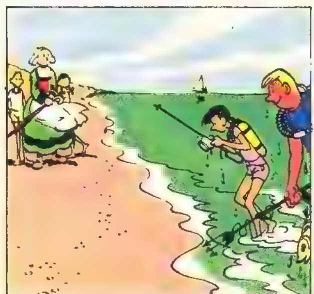

WAAR ZOUDEN ZE GEBLEVEN ZIJN?

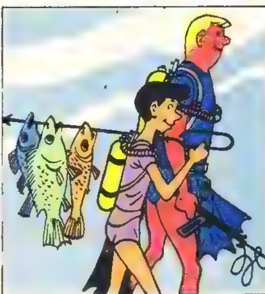

WAT AKELIG, IK HEB ZE AL TIEN MINUTEN NIET MEER GEZIEN

ZE ZULLEN TOCH NIET VERDRONKEN ZIJN?

IK GA NAAR ZE ZOEKEN!

WEES VOORZICHTIG, JUFFROUW! U KUNT TOCH NIET ZWEMMEN!
HEE, DAAR ZIJN ZE WEER! WAT BEN IK GESCHROKKEN!

KIJK EENS WAT ZE GEVANGEN HEBBEN! WIJ MOETEN OOK MAAR EENS ZO IETS GAAN PROBEREN!

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

WANNEER BILLIE DENKT DAT ANDERE JONGENS LEKKERS HEBBEN, WORDT HIJ WILD!

WAT DOEN JULLIE?

DAT GAAT JE NIETS AAN, DIKKE!

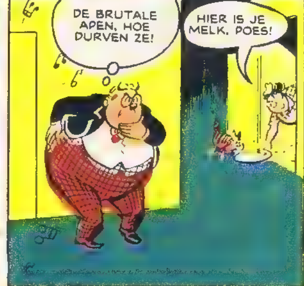
JONGENS KAMER

KOM MAAR OP MET HET LEKKERS!

JONGENS KAMER

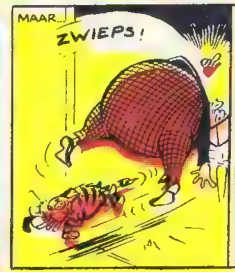

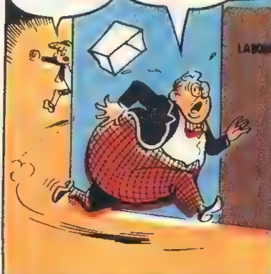

ONDERTUSSEN.
WE HEBBEN DE PASTEITJES VERGETEN, JONGENS!

HIJ HEEFT ZE GESTOLEN!
NEE, HET WAS DE KAT!

SMOESJES, BILLIE! HOUD DE DIEF!
WAT EEN RAMP!

HIER BEN IK VEILIG!
LABORATORIUM

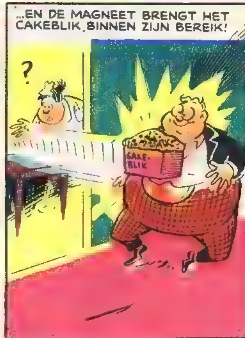

BEN JE NOU HELEMAAL, BILLIE! WE HEBBEN NU GEEN LES!
NEEMT U ME NIET KWA-LIJK, MENEER! IK WIL GRAAG IETS LEREN!

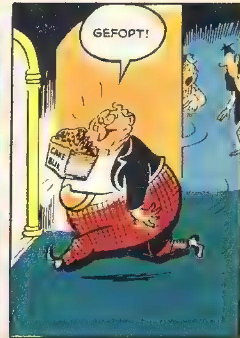

BEST, JONGEN, DAN ZAL IK JE EEN EXPERIMENT LATEN ZIEN MET EEN STERKE MAGNEET! ZIE JE DAT HET IJZER AAN-GETROKKEN WORDT?
NIETS AAN!
IJZER-VIJLSEL

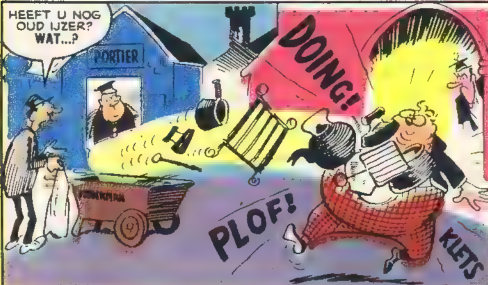

LATER...
NU MOET JE MAAR WAT AANTEKENINGEN MAKEN OVER ALLES WAT JE HET LAAT-STE UUR GEZIEN HEBT!

IK ZAL MET DIE MAGNEET EENS WAT PROEFJES VOOR MEZELF DOEN!

EERST DE CAKE EVEN LATEN AFKOELEN!
CAKE-BLIK

...EN DE MAGNEET BRENGT HET CAKEBLIK BINNEN ZIJN BEREIK!
?
CAKE-BLIK

GEFOPT!
CAKE-BLIK

HEEFT U NOG OUD IJZER? WAT...?
PORTIER
DOING!
PLOF!
KLETS

HIJ HEEFT MIJN HAN-DEL!
EN MIJN CAKE!
IK MOET MIJN MAG-NEET HEBBEN! MET AL DAT IJZER KOMT HIJ NIET VER!
WAT EEN PECH! OEF! PSSST!

Amber gaat

AMBER RIDD, PER SCHIP OP WEG NAAR AMERIKA, LIJDT SCHIPBREUK EN BEREIKT MET HAAR MEDEPASSAGIER RICHARD WILKINSON DE KUST VAN EEN LAND, WAARVAN ZIJ DENKEN DAT HET CUBA IS. AL GAUW WORDEN ZE DOOR INDIANEN GEVANGEN GENOMEN EN OPGESLOTEN IN EEN KOOI . . .

naar AMERIKA

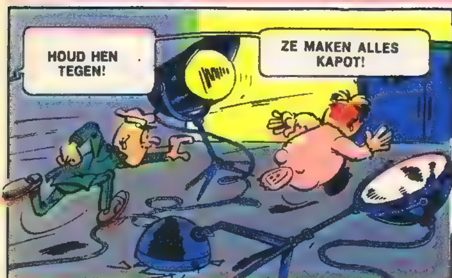

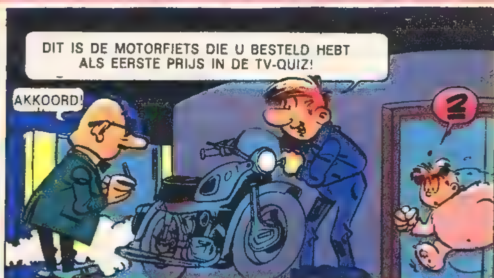

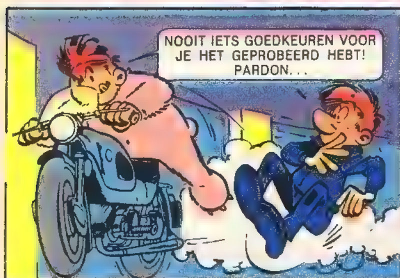

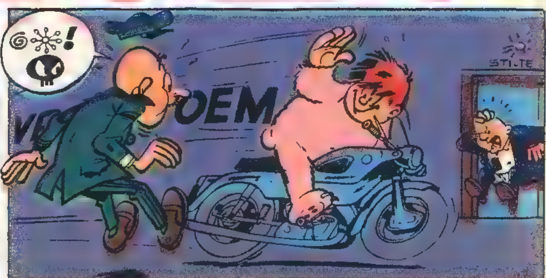

De club van vijf

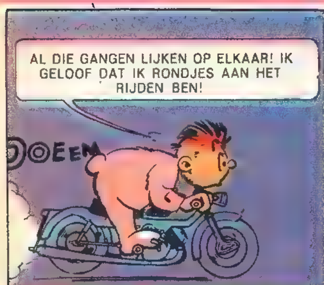

In de televisiestudio wordt Pioen nog steeds achternagezeten door de woedende portier...

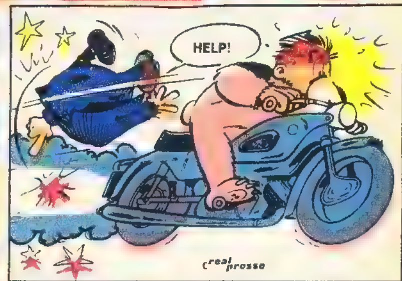

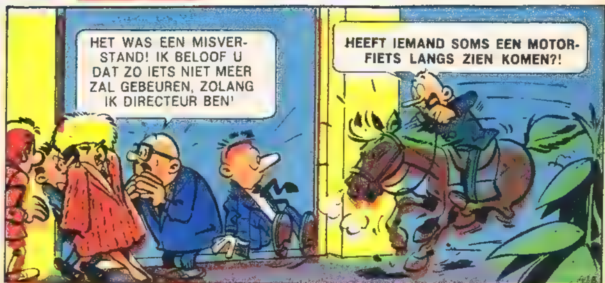

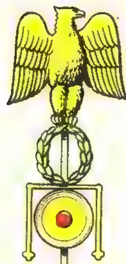

3

Korte inhoud: Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, zijn naar de markt in de stad geweest. Op de terugweg zien ze hoe een paar gewonde Romeinen door bewoners van een dorp in een kooi op een brandstapel worden gezet. Plotseling verschijnt er een Romeinse legerafdeling. De slachtoffers worden bevrijd en de beide jongens worden ten onrechte gevangengenomen. Samen met andere gevangenen worden ze weggevoerd naar een Romeins fort.

ONDER DE ADELAAR

DOOR H.R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

Eddi wierp een woedende blik in de richting van de wachtpost en stond op het punt om de man te gaan uitschelden, maar Bryn kalmeerde hem.

„Zeg maar niets," waarschuwde hij, „anders krijgen we nog met de zweep ook." Bedroefd streek hij met de hand over zijn pijnlijk opzwellende wang. „Als het maar eerst licht wordt, zal het wel beter gaan," zei hij hoopvol. „Als de aanvoerder eenmaal te weten komt wie we zijn, zullen ze ons heus wel vrijlaten."

„Het ziet er anders niet naar uit dat we gauw weer op vrije voeten zullen zijn," antwoordde Eddi, met een hoofdknik in de richting van een kleine smederij, die in een hoek van de binnenplaats was gebouwd. Ze zagen een paar smeden bezig met het bewerken van witgloeiende ijzeren staven, waarvan slavenbanden werden gemaakt. Telkens wanneer er een van de banden klaar was, werd deze in een bak met water gegooid om sissend af te koelen. Bryn kon zijn ogen niet van het schouwspel afhouden. Hij had al menigmaal een transport gevangenen zien voorbijtrekken. Hij wist dat de Romeinen de gewoonte hadden elk van hun slachtoffers een stalen band om de hals te doen en ze met kettingen aan elkaar te binden. Maar hij had nooit kunnen denken dat hij dat lot ook eens zou ondergaan.

Toen de wapensmid dichterbij kwam met een aantal nieuwe banden over een van zijn behaarde armen, hokten de gevangenen in doodsangst bijeen. Een van de jongens begon te schreeuwen van schrik, maar de schildwacht liet onmiddellijk zijn zweep knallen om de orde te herstellen. Een voor een moesten de bevende knapen naar voren treden om zich een band om de hals te laten leggen. Niemand durfde zich meer verzetten, uit vrees voor het geweld waarmee de Romeinen optraden. Toen Bryn aan de beurt was, trad hij even rustig uit de rij als de overigen.

„Morgen komt alles wel terecht," zei hij weer bij zichzelf. „Als het maar eerst licht is."

Toen hij vlak voor de wapensmid stond, zodat hij de tekens op diens uniform kon onderscheiden, kwam hij met een schok tot de ontdekking dat hij niet in handen was gevallen van het twintigste legioen, dat bij hem in het dorp niet onbekend was, maar dat de man behoorde tot het tweede legioen. Nu begreep hij waarom er in het fort dag en nacht werd doorgewerkt; de soldaten waren blijkbaar nog maar kort geleden in Brittannië aangekomen. Misschien was dat ook de verklaring van het feit dat degenen die door de bosbewoners op de brandstapel waren gesmeten, zich zo maar in het woud hadden gewaagd. Zij hadden natuurlijk geen flauw benul gehad van de gevaren die hen daar bedreigden. Degenen die tot het twintigste legioen behoorden, kenden de streek al zo goed, dat zij wel beter op hun hoede zouden zijn geweest.

Tenslotte werd het troepje krijgsgevangenen voor de rest van de nacht ondergebracht in een schuur, waarvan de bodem met stro was bedekt. Eddi en Bryn bleven zo dicht mogelijk bij elkaar en probeerden elkaar zo goed mogelijk te troosten.

„Als ze te weten komen wie we zijn, laten ze ons morgen vast en zeker vrij," herhaalde Bryn voor de zoveelste keer. „Deze soldaten zijn hier volkomen vreemd en kunnen de dorpen nog niet goed uit elkaar houden."

Eddi liet een somber gebrom horen. „Als jij een vis of een vogel vangt, laat je die dan weer vrij?" vroeg hij. „Natuurlijk doe je dat niet. Nou, voor deze kerels zijn wij niets meer dan een vis of een vogel. Als we moeten wachten totdat ze ons ontdoen van deze afschuwelijke halsbanden zal het wel lang duren."

Het huilen stond Bryn nader dan het lachen. „Dan zullen we ze tot onze dood moeten dragen, want zelf krijgen we die dingen nooit los."

„Kom, kom, dat kan nog best meevallen," zei Eddi nu opbeurend. „De goden van mijn moeder zijn ook de mijne, en de grootste van allemaal is Asa-Thor, de god van donder en bliksem. En je weet net zo goed als ik dat het volk van Asa-Thor niet voorbestemd is om ijzeren halsbanden te dragen!"

Bryn wist niet goed wat hij hierop moest zeggen. Net als de rest van zijn stam eerde hij de goden van de weiden en rivieren. Iedere inwoner van zijn dorp wist dat Eddi en zijn moeder op gezette tijden koren en zout offerden aan andere, vreemde goden, maar hierover werd weinig gesproken, omdat de mensen het griezelig vonden zich met andermans goden in te laten.

„Ik zweer bij Asa-Thor en bij Odin dat we van deze banden zullen worden verlost," fluisterde Eddi met zachte, maar vastberaden stem.

Een ogenblik later vielen ze van vermoeienis in slaap.

HOOFDSTUK 2

De vernedering der slavernij

Een van de arbeiders die waren betrokken bij de bouw van het fort, stak de binnenplaats over en sprak de schildwacht aan die was belast met het bewaken van de gevangenen. De soldaat, die met de koorden van zijn zweep had staan spelen, keerde zich om en liet zijn blikken langs de groep jongens gaan. De meesten van hen durfden de Romein niet aan te kijken, lieten hun hoofden zakken en staarden roerloos naar de grond. Ze

begrepen waar het om ging. De arbeider kwam vragen of hij niet wat meer hulp kon krijgen. Ofschoon de knapen nog maar twee dagen gevangen zaten, hadden velen van hen al pijn in hun spieren en schouders, doordat ze urenlang stenen hadden moeten sjouwen voor het nieuwe gebouw. Eén dag van dit zware, ongewone werk had al meer dan genoeg van hun krachten gevraagd. Alleen Eddi kon er uitstekend tegen. Hij deed zelfs zijn best om de aandacht te trekken, en toen de schildwacht hem aankeek, begon hij te glimlachen.

Dit scheen de soldaat wel te bevallen en hij richtte zich tot Eddi en diens metgezel op een veel minder brute toon dan ze van hem gewend waren. „Jullie twee daar! Ga eens vlug helpen bij het werk aan de afvoerbuis. Schiet op, er moet nog een hele vracht klei worden vervoerd."

Eddi knikte, pakte Bryn bij de arm en voegde zich met hem bij de arbeider. Deze gaf hun een schop en een kruiwagen, wees hun vervolgens een hoop klei aan en beduidde hun waar deze moest worden heengebracht.

In tegenstelling tot Eddi was Bryn niet in staat zijn sombere stemming van zich af te zetten. Hij begon te beseffen dat zijn veronderstellingen al te rooskleurig waren geweest. Het zou heus niet zo gemakkelijk zijn aan de slavernij te ontkomen. Ze kregen geen enkele kans zich tot een van de officieren van het Romeinse leger te richten. Van de houding van zijn vriend begreep hij dan ook niet veel. Na zijn dappere protest in de nacht van hun arrestatie leek het er veel op dat Eddi zich in zijn lot had geschikt en dat hij het niet eens erg vond om verder als een slaaf door het leven te moeten gaan. Sterker nog: hij maakte de indruk dat hij zijn best deed om bij zijn onderdrukkers in de gunst te komen. Bryn wist niet hoe hij het had.

Toen ze hun eerste vrachtje hadden opgeladen, merkte hij dat Eddi zijn rusteloze blik zonder ophouden over de omgeving liet dwalen.

„Wat zoek je?" vroeg hij stuurs. „Misschien nog een beetje meer werk?"

De andere jongen begon te lachen en overtuigde zich ervan dat niemand hen kon afluisteren voordat hij antwoord gaf.

„Natuurlijk niet," zei hij. „Ik kijk of er hier in de buurt ook iets is te vinden dat ons van dienst kan zijn. Een afgedankte strijdwagen of de sleutels van een van de schuren of zo iets. Een gebroken vijl zouden we bijvoorbeeld ook heel goed kunnen gebruiken."

Bryn fronste het voorhoofd. „Ik dacht anders dat het je hier nogal beviel. De Romeinen mogen je wel. Dus waarom zou je je zorgen maken over de vraag hoe we ooit weer thuiskomen?"

„Je begrijpt er niets van," zei Eddi rustig. „Het is mij er juist om begonnen dat ik met die kerels op goede voet kom te staan. Als je verstandig bent, ga je op precies dezelfde manier te werk. Als ze ons aardig vinden, beginnen ze ons misschien te vertrouwen, zie je?"

„Ik begrijp wat je bedoelt. Als ze ons te veel vertrouwen, zouden ze op de een of andere donkere avond weleens tot de ontdekking kunnen komen dat er twee klanten minder bij het avondeten waren. Of niet soms?"

„Dat is nu juist wat ik ook zo had gedacht," mompelde Eddi. „Maar laten we niet te veel praten. Er werken hier mensen vlak om de hoek."

Ze brachten hun vrachtje klei zwijgend naar de aangegeven plek. Toen ze

Toen Bryn aan de beurt was, trad hij even rustig uit de rij als de overigen.

terugkeerden, zei Bryn zacht: „Stom van me eigenlijk, dat ik niet direct doorhad wat je van plan was."

„Daar kun je niets aan doen," zei Eddi. „Jij bent nu eenmaal de zoon van een dorpshoofdman. Hij heeft het je altijd erg gemakkelijk gemaakt. Toen die Romeinen ons bij de kraag grepen, dacht je onmiddellijk aan je vader. Je meende dat je hem alleen maar hoefde te laten weten wat je was overkomen, en hij zou je te hulp komen. Maar ik heb alle moeilijkheden altijd alleen moeten oplossen. Er is nooit iemand geweest die mij heeft geholpen. Zodra we onze vrijheid kwijt waren, wist ik dat we ons zelf moesten zien te redden."

Bryn keek zijn vriend tersluiks aan, maar er was op diens gezicht zelfmedelijden noch bitterheid te lezen. Eddi was een en al zelfvertrouwen. Hij begon met bewondering tegen zijn metgezel op te zien, die hij sinds hun toevallige ontmoeting eigenlijk wel wat te veel uit de hoogte had behandeld.

„Ik ben blij dat we met ons tweeën zijn," zei hij eerlijk.

Eddi voelde zich gevleid, maar dit maakte hem een beetje verlegen en daarom begon hij over iets anders te praten. „We moeten bedacht zijn op ieder kansje om te ontsnappen," zei hij nuchter, „hoe klein ook. Ik heb zo'n idee dat we, als we eenmaal ergens anders heen worden gebracht, er niet zo makkelijk in zullen slagen ertussenuit te knijpen."

Bryn, die stond te trappelen van ongeduld, greep de zware ijzeren pot bij de rand en kantelde de hete soep pardoes over 's mans benen heen.

Bryn keek verrast op van zijn werk. „Bedoel je dat we hier niet lang blijven?" vroeg hij.

Eddi knikte bevestigend. „Inderdaad. Ik heb een gesprek tussen twee soldaten afgeluisterd. Ze hadden het erover dat er over een paar dagen een afdeling naar de kust zal vertrekken. Er is namelijk een transport per schip uit Gallië onderweg hierheen. Ze verwachten een lading zware katapulten en rammeien voor de oorlogvoering. Het is de bedoeling dat wij met die afdeling meegaan om aan de schepelingen te worden verkocht... als we tegen die tijd tenminste niet ontsnapt zijn..."

Bryn kon zijn oren niet geloven. Over een paar dagen al... De ene tegenslag scheen op de andere te volgen. Alles om hem heen zag er even vijandelijk uit. Het lawaai dat over de binnenplaats klonk, benauwde hem. Het geratel van de wielen der strijdwagens over de ronde keien, het gepiep van de zagen der timmerlieden, het gehamer in de smidse... alles zong één en hetzelfde refrein: over een paar dagen al... Eerder dan hij ooit had kunnen vermoeden, zouden ze als slaven worden verkocht!

De rest van die dag gaf hij zijn ogen goed de kost, op zoek naar het een of andere stuk gereedschap dat iemand had laten liggen en dat ze misschien konden gebruiken. Maar er stond op elke hoek van het plein een schildwacht en de metselaars en timmerlieden waren erg voorzichtig. Toen de schemering begon te vallen en ze naar hun slaapplaats werden teruggebracht, was Bryn zo moe, dat hem de moed in de schoenen zonk, maar Eddi liet zich er niet onder krijgen.

„Morgen komt er weer een dag," zei hij opgewekt. „Wie weet, kunnen we dan onze slag slaan. Als we ons geduld maar niet verliezen en onze ogen goed open houden, kan het niet anders of we krijgen wel een kans. De goden zijn goed voor alle mensen, zelfs voor dwazen. Welnu, wij zijn in ieder geval geen dwazen. Let maar op, onze tijd komt wel."

De volgende morgen-waren ze ongeveer een uur aan het werk geweest, toen de schildwacht de ronde deed. Bij elke groep arbeiders bleef hij staan om de gevangenen eruit te halen en ze mee terug te nemen naar de schuur. Er stond een strijdwagen, klaar voor het vertrek, midden op de binnenplaats, met aan de achteras een lange ketting, die de gevangenen niet veel goeds voorspelde. Even later werden ze twee aan twee aan de ketting vastgebonden en voordat ze goed en wel wisten wat er gaande was, sjokten ze al achter de wagen aan, het onbekende tegemoet.

Bryn keek om zich heen. De groep soldaten die de wagen begeleidde, sloeg een weg in naar het oosten. Deze was nog nieuw en Bryn begreep al spoedig dat hij naar de kust voerde. „Waar blijf je nou met je vriendelijke goden?" zei hij bitter tegen zijn vriend. „Voordat de dag om is, zijn we als slaven verkocht en gebrandmerkt."

„Ik sterf liever dan dat ik me laat brandmerken," zei Eddi trots.

„Ja, dat zal wel," antwoordde Bryn, „maar daar ontkom je evenmin aan als al die anderen. Ik heb gezien dat ze met dat afschuwelijke werk bezig waren in Ebor Akum. Als iemand als slaaf wordt verkocht, gooien ze hem op de grond als een slachtdier en dan branden ze met een roodgloeiend ijzer een merk in zijn voetzolen. En die brandmerken zijn zo diep, dat ze nooit meer verdwijnen."

Eddi schuddde koppig het hoofd. „Mij niet gezien," hield hij vol. „Ik ben niet als slaaf geboren en ben niet van plan er een te worden ook."

Bryn schudde het hoofd, maar antwoordde niet. Er volgde een onbehaaglijke stilte. De weg leidde door een streek met onvruchtbaar grasland, dat gedeeltelijk met struikgewas was overdekt. Een paar maal passeerden ze op enige afstand een Brits dorp. Het vertrouwde schouwspel van de vredige lemen hutten die door een rij palen van de buitenwereld waren afgeschermd, bezorgde Bryn een brok in de keel. Laat in de middag bereikten ze een versterkte stad aan de monding van een kleine rivier. Van deze vesting uit kon elk schip dat de kust naderde, al in de verte worden ontdekt.

De gevangenen sloegen geboeid het lossen van de vrachtschepen gade, waarvan de lading op vlotten werd overgebracht, die vervolgens aan land werden getrokken. Toen zij echter een machtig Romeins oorlogsschip zagen opdoemen, dat met enkele andere galeien voor anker lag, iets verder uit de kust dan de koopvaarders, waren ze eenvoudig stom van verbazing en bleven als één man staan om deze wonderbaarlijke vaartuigen met hun lange rijen riemen met open mond aan te gapen.

De soldaten marcheerden naar de kazerne van de stad, maar de gevangenen werden naar een loods gebracht in de nabijheid van het marktplein. Zodra ze hun bestemming hadden bereikt, werden er toebereidselen getroffen voor het avondeten. Op dat ogenblik kwam de bewaker voor een moeilijke puzzel te staan. Er was geen kok te vinden en dit betekende dat de gevangenen zelf maar moesten zorgen dat ze aan een maaltijd kwamen. Hij zag zich dus genoodzaakt een paar van hen los te maken. Maar hij kon natuurlijk geen risico lopen; hij had een paar handige, onderdanige knapen nodig, die hem geen moeilijkheden zouden berokkenen.

Hij wreef in gedachten verzonken over zijn stoppelige kin en keek de jongens één voor één met keurende blik aan. Opeens schoot hem te binnen dat een van de jongens zich in het fort zo ijverig en gehoorzaam had gedragen. Eddi's gedrag kwam de beide vriendjes nu goed van pas. De schildwacht maakte de kluisters los waarmee zij aan de ketting vastzaten, wees met zijn zweep op de strijdwagen en beval: „Haal de kookpot eraf en leg een vuur aan."

Naar het voorbeeld van Eddi sprong Bryn netjes in de houding en ze gingen aan het werk. Toen de zware ijzeren pot met veel lawaai uit de wagen werd getild, fluisterde Eddi: „Let op! Als ik een teken geef, rennen we die gang daar in!" Met een bijna onmerkbaar knikje van het hoofd wees hij zijn vriend een nauwe, donkere doorloop rechts van de loods.

„Begrepen," fluisterde Bryn terug, terwijl hij zijn hart in zijn keel voelde bonzen. Toen de pot met een plof op de grond neerkwam, hernam Eddi zacht: „We maken eerst het eten klaar. Als de schildwacht het uitdeelt, kan hij zijn ogen niet overal tegelijk hebben."

Bryn zat zenuwachtig met de vuurstenen te knoeien toen hij het vuur onder de pot moest aansteken, maar Eddi stond doodkalm in de vieze soep te roeren en neuriede er op zijn gemak een liedje bij. Het wijsje was Bryn niet onbekend. Hij herinnerde zich dat hij het door de vrouwen van zijn stam had horen zingen terwijl ze bezig waren met het dorsen van het koren.

De bewaker keek eens in de pot en toen de soep hem dik genoeg leek, nam hij de pollepel van Eddi over. „Haal de schalen maar," beval hij. Even later werd de stapel voor hem neergezet. De jongens wisten wat hun te doen stond, omdat ze dit werk ook in het fort hadden gedaan. Eddi moest de bewaker telkens een van de schalen overhandigen. Als deze gevuld was, gaf de man hem door aan Bryn, die daarna de gevangenen een voor een bediende. Voordat hij de eerste schaal doorgaf, merkte Bryn dat Eddi tegen hem knipoogde. Ofschoon hij niet begreep wat zijn vriend hiermee bedoelde, ging hij ongemerkt wat dichter bij de bewaker staan.

Toen de man de eerste schaal met soep opnam, tilde Eddi plotseling de hele stapel op en wierp hem deze met kracht tegen zijn kin. De bewaker gaf een schreeuw van pijn, tuimelde achterover en viel op de grond.

Bryn, die stond te trappelen van ongeduld, greep de zware ijzeren pot bij de rand en kantelde de hete soep pardoes over 's mans benen heen.

Eddi greep hem bij de arm. „Kom mee! Lopen wat je kunt!" riep hij. Terwijl de bewaker hen woedend achterna schreeuwde, renden ze de gang naast de loods in. Zonder op of om te kijken snelden ze net zo lang voort, totdat ze niet verder konden.

WORDT VERVOLGD

TIGER JOE en

Op zijn nachtelijke speurtocht stuit Joe op een vreemde vergadering midden in het oerwoud . .

DAT TIGER JOE DOOD IS, IS NIET GENOEG. ZIJN HELPERS MOETEN OOK VERDWIJNEN!

WE KUNNEN HEN NIET ALLEMAAL VLAK BIJ MITSUNGU'S DORP LATEN VERDWIJNEN. WE MOETEN HEN HIERHEEN LOKKEN!

MAAR HET UUR VAN ONZE WRAAK IS DICHTBIJ EN GEEN ENKELE BLANKE ZAL ERAAN ONTSNAPPEN!

AYAYAYAYAYAY

AYAYAYAYAYA

ALLE MENSEN! ALS IK HET GOED BEGRIJP, LOPEN ALLE BLANKEN IN DEZE STREEK GEVAAR!

IK HEB GEEN TIJD TE VERLIEZEN! ALLE BLANKEN IN DE WIJDE OMGEVING MOETEN GEWAARSCHUWD WORDEN!

PLOP

LIEVE HELP, DAT IS PECH! DIE STENEN KUNNEN ME VERRADEN!

PLOP PLAP PLOP PLAP PLOP

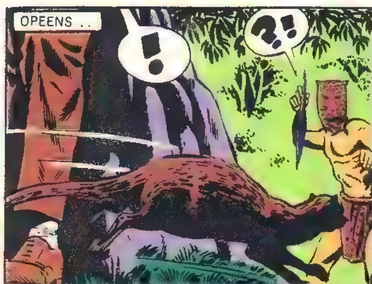

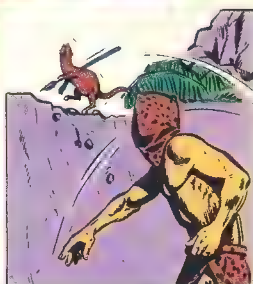
de luipaardmannen

VAN HEINDE EN VERRE

Eén, twee... in de maat

John en Berry wonen op het Engelse platteland, een heel eind van Londen. Natuurlijk keken ze hun ogen uit, toen ze onlangs een keer in die grote stad kwamen. Onder leiding van vader en moeder maakten ze een tocht langs de voornaamste bezienswaardigheden en daar hoorde ook bij het aflossen van de wacht voor het kasteel Windsor. De jongens waren zo onder de indruk van de krijgshaftig marcherende soldaten, dat ze zich zonder bedenken bij de mannen aansloten.

Krokodil in de kelder

Er zijn maar heel weinig mensen die voor hun plezier een krokodil houden. Waar dat toch gebeurt, mogen we gerust van een uitzondering spreken. Eén van die uitzonderingsgevallen is de familie Thorner in de Engelse plaats Leyton. Meneer en mevrouw Thorner zijn erg gehecht aan hun huisdier Peter, een Zuidamerikaanse kaaiman, die een plaatsje heeft gevonden in de kelder. Meneer Thorner heeft daar een knus verblijf voor hem gebouwd en waakt ervoor dat de temperatuur altijd constant blijft. Overigens is Peter niet het enige huisdier van de familie. De Thorners geven in hun grote huis ook nog onderdak aan vijf grasparkieten, acht marmotten, tien schildpadden, twaalf hamsters, zes duiven en een zeemeeuw. De meeste van deze dieren waren ziek of gewond, toen ze in huize Thorner belandden, en ze zijn er na hun genezing blijven wonen. De heer en mevrouw Thorner zijn op het ogenblik op zoek naar een leguaan om de kaaiman Peter gezelschap te houden. Op de foto mevrouw Thorner, die Peter (in zijn tropisch kelderverblijf) over de kop aait.

Rijdend hotel

Met deze Belgische bus, gefotografeerd op een brug in het hart van Londen, is iets bijzonders aan de hand. Het voertuig heeft een aanhangwagen en dat is een rijdend hotel. Op elk gewenst ogenblik kan de aanhangwagen worden losgekoppeld, waarna het hotel voor gebruik wordt klaargemaakt. Dit gebeurt met behulp van een motor, die een generator aandrijft en ervoor zorgt, dat de slaapwagen door middel van stalen tussenschotten in breedte verdubbeld wordt. Na die manoeuvre is er in het hotel een eetzaal ontstaan plus slaapgelegenheid. Het rijdende hotel is vooral bedoeld voor tochten door onbewoonde streken, woestijnen bijvoorbeeld. De hotelbus is gebouwd in opdracht van een busonderneming in Oostende, die er een wereldprimeur mee heeft.

KIJK DIT ZIJN DE
NIEUWE SPELDJES
DIE JE BIJ DE RUYTER
CHOCOLADEHAGEL
KRIJGT!

WAT HEEFT DE RUYTER AL VEEL SPELDJES HÈ, MAAR DE VOORRAAD IS NOG LANG NIET UITGEPUT, HOOR. ER KOMT NÓG MEER

DE MAN VAN STAAL

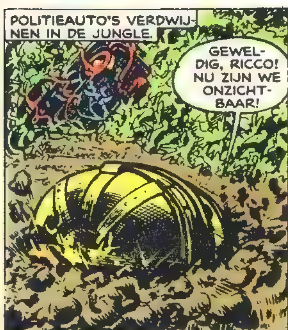
TED, KEN EN ARCHIE ZIJN IN AMERIKA OP JACHT NAAR DE MOL. ZIJ HEBBEN HET ERG MOEILIJK, OMDAT DE BOEVEN GEBRUIK MAKEN VAN DE GROEISTRALER, EEN UITVINDING VAN PROFESSOR MANNING.

ER IS IETS VREEMDS MET DE STRUIKEN GEBEURD! ZE HEBBEN DE GROEISTRALER WEER GEBRUIKT!

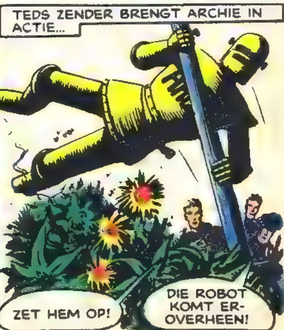
7e STRAAT

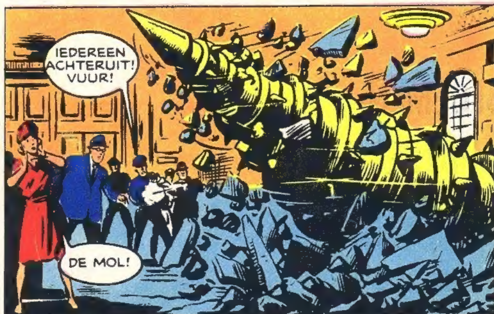

IK ZAL ARCHIES ELEKTRONISCH BREIN OP AANVALLEN ZETTEN. HIJ ZOEKT ONZE VIJANDEN DAN WEL OP!

MAAR DE MOL IS NIET LANGER HIER...
ALARM! DE VIJAND TREKT ZICH TERUG!

WAT GEBEURT ER IN DE MOL?
PROFESSOR, IK HOOP VOOR U DAT DE PLANTEN OOK DE RAMEN BEDEKKEN! ANDERS GEBEUREN ER NARE DINGEN MET U!
HIJ GEHOORZAAMT WEL!

TEGEN ZIJN WIL HEEFT DE PROFESSOR DE ORDERS VAN SALANDA UITGEVOERD!
SPAAR-BANK
HELP! DE PLANTEN GROEIEN NAAR BINNEN! SLUIT DE DEUREN!
VLUG, VLUG!

IEDEREEN ACHTERUIT! VUUR!
DE MOL!

DE MOL SPUIT GAS UIT!
HET GAS IS ONSCHADELIJK, PROFESSOR!
U ZULT EEN MASKER NODIG HEBBEN!

BUITEN...
IK LAAT ARCHIE TERUGKOMEN! DAAR KAN HIJ NIETS UITRICHTEN!
ZE ZIJN IN DE BANK!

BLIJF HIER! DE BOEVEN GEBRUIKEN GAS! IK KEN HUN METHODEN!

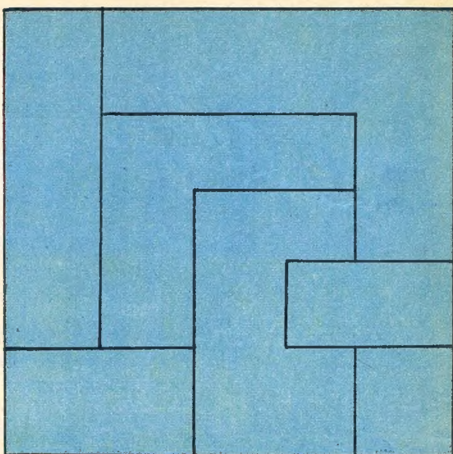

DE DEUREN VAN DE BANK ZIJN VAN BINNENUIT GESLOTEN. NIEMAND KRIJGT DIE OPEN, ZELFS EEN ROBOT NIET! WAT MOET HIERVAN TERECHTKOMEN?

TED KLIMT IN EEN LANTAARNPAAL.
ARCHIE, HET IS ONMOGELIJK, MAAR TOCH MOET HET! VAL AAN!

Wie puzzelt er mee?

MAAK ZELF EEN PUZZEL!

Knip deze figuur uit of trek hem over. Plak hem daarna op een stukje karton en knip dan de verschillende stukjes uit. Gooi alle stukjes door elkaar en probeer er dan weer een vierkant van te maken.

BLOEMEN-PUZZEL

Deze koopman verkoopt niet alleen bloemen en planten, maar ook bakken met „verrassingen". Wie van jullie kan zien welke bloemen daaruit te voorschijn zullen komen?

KAMRAADSEL

Deze opgave wijkt af van de gewone kamraadsels. De laatste letters van de tanden zijn al gegeven en als je alle woorden gevonden hebt, moet je de tussenliggende hokjes van de bovenste rij nog invullen. Hier moet namelijk een woord komen te staan van negen letters, dat geboorteland betekent.

Omschrijving:
1 Eetgerei
2 Kort steekwapen
3 Soort kraai
4 Rijstbrandewijn
5 Onrustig, beweeglijk

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

Kamraadsel

K O O L W I T J E
A O A E E
A F L I N
S T S L D

Raadsel

Een spaarvarken

TEGENSTELLINGEN

Zoeken jullie nu eens woorden, die precies het tegenovergestelde betekenen van de woorden, die je hiernaast ziet staan. Als je ermee klaar bent, moeten de eerste letters van de nieuwe woorden van boven naar beneden gelezen de naam van een dier vormen.

SLECHT	—	4 letters
DICHT	—	4 „
IN	—	3 „
LICHT	—	6 „
SCHOON	—	4 „
UITGANG	—	6 „
ZWAK	—	5 „

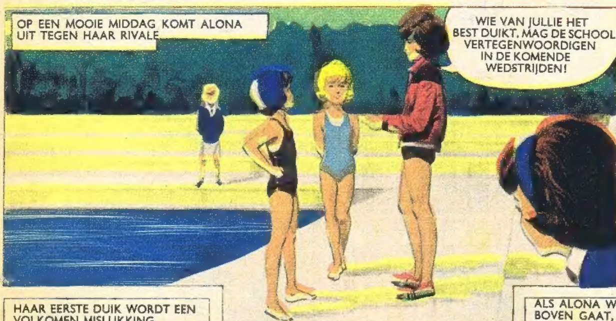
WELKE TWEE LETTERS?

M . . S
W . . S
L . . S
T . . T
W . . K
V . . T

Dit zijn allemaal woorden van vier letters, waaruit steeds dezelfde twee letters (die toevallig ook een woordje vormen) zijn weggelaten. Welke letters zijn het?

Alona Wildebras

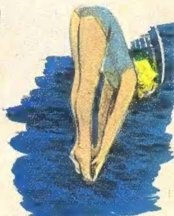

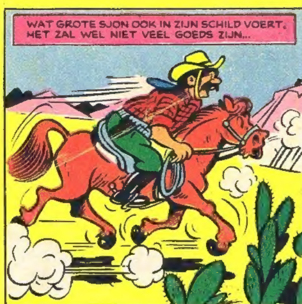

Waar gaat Alona naar toe? Dat hoor je volgende week!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.